

Kendimi iyi hissetmiyorum. Sabahtan beri böyle. Toplantıdan dolayı olduğunu düşündüm, toplantıya katılmayacağımı söyledim, geçmedi. Uykudandır dedi, ama üstümde uyku ağırlığı yok. Yazınca geçer deyip yazıyorum şimdi. :)

Saçma cümleler kurup, sonra bunları siliyorum. Kendimi pek rahat ifade edemediğimi, nedense ifadelerimde her zaman bir eksiklik olduğunu düşünüyorum. Zorlu bir gelecek, zorlu bir hayat. Ne gibi, nasıl?

Ben ruhumu kimlerin eline verdim, onlar bununla ne yaptı?

Pazara gidip biraz sebze ve peynir almak, belki geçirir sıkıntımızı.

Sıkıntı, kafamın içinde *bir şey* olduğundan değil, daha çok olan şeyin en olduğunu kestiremediğimden. Sıkıntı dediğimizde genelde bunun bağlandığı bir yer vardır, içten içe bilirsin, olmayacak, makul gelmeyen, çocukça, kendine yakıştıramadığın, başkasına itiraf edemediğin bir şey vardır kafanda ve bunu *isteyip durmanın* yarattığı baskıya genelde sıkıntı deriz. İşin özünde bir istek vardır, kimse kims-eye doğrudan itiraf etmek istemese ve *başka şeyler isteyince* geçeceğini bildiği için üzerinde durmak bile zul gelse de, böyle bir istek vardır.

Ancak benim şu an hissettiğim böyle bir sıkıntı değil, kafamda bir ağırlık, bir düşünce, bir şey var ama ne olduğunu bilmiyorum. Bazı zaman böyle olduktan sonra yazarım, bazı zaman böyle olduktan sonra yazmayı bırakırım, belki yazmak işime de gelmez, ondan, belki yazma *vazifesi* üzerimden alınır. Bu sıra öyle bir his var, *hala yetmedi mi* diye bakıyorum, ama dudaklarım kıpırdamaya başladığında, *ah, yine geliyor* diyor, öteki tarafım.

Birikenlerden iki yazı daha yazıp, bir süre sadece hikaye yazmak istiyorum, biri *İhtiyaç* namında, biri *Türkiye'nin Siyaseti*. İnsan başkalarını okumaktan sıkılır da, kendi yazısından sıkılır mı? Garip bir şey.

Pazara gitmek için hazırmış. Bakındım, hala orada duruyor.